

मेरो कथा विश्वविद्यालयको पहिलो वर्षबाट सुरु हुन्छ। यो वर्ष मेरो लागि निकै कठिन रह्यो।

मेरा आमा-बुबा अलग भए, म कार दुर्घटनामा परें, र मेरो एक नजिकको साथीको मृत्यु भयो।

मैले आफैलाई प्रश्न गरें: म यहाँ किन छु? जीवनको उद्देश्य के हो?

र म जीवनको उद्देश्यको खोजीमा लागें। किनभने म एक इसाई थिएँ, मैले चर्च क्याम्पबाट मेरो खोजी सुरु गरें।

त्यहाँ सबै जना गीत गाउँदै थिए, जसका शब्दहरू मेरो लागि अपरिचित थिए। मैले केही प्रश्नहरू सोधें, जुन मेरा मनमा उठिरहेका थिए, तर अचम्मको कुरा के थियो भने, कसैले पनि बाइबल खोलेर मलाई जवाफ दिएन, बरु सबैले आफ्नो व्यक्तिगत विचार दिए।

यी विचारहरू एक-अर्कासँग बाझिन्थे, कहिलेकाहीँ त एकजनाको विचार अर्को व्यक्तिको विचारको ठ्याक्कै उल्टो हुन्थ्यो।

यहाँसम्म कि परमेश्वरको बारेमा उनीहरूको बुझाइ नै स्पष्ट थिएन, बरु विरोधाभास र कमजोरीहरूले भरिएको थियो।

मैले सोच्न थालें: परमेश्वरलाई क्रुसमा किन टाँगियो? उहाँले किन पीडा सहनुपर्यो?

यी सबै देखेपछि मलाई लाग्यो कि इसाई धर्ममा धेरै मतभेद र व्याख्याहरू मात्र छन्।

विश्वविद्यालयमा अध्ययन गर्दै गर्दा म एक पेट्रोल पम्पमा काम गर्थेँ। मेरो साथीहरू मध्ये एक भारतीय हिन्दु थियो। मैले उसलाई सोधें: हात्तीको टाउको भएको हिन्दु ईश्वरको कथा के हो? के तपाईंहरूले सिंहको टाउको भएको ईश्वर छनौट गर्न सक्नुहुन्न? मलाई हिन्दु धर्म मन परेन।

मैले अन्य धर्महरूको पनि खोजी गरें। यस पटक मैले यहूदी धर्मबारे सोधें। लामो खोजी पछि, त्यहाँ पनि मलाई इसाई धर्ममा जस्तै विरोधाभास मात्र मिले।

यसैले मैले यहूदी धर्ममा मैले खोजिरहेको कुरा पाइनँ।

त्यसपछि म बौद्ध धर्मप्रति आकर्षित भएँ र सोचें कि शायद यही धर्म हो, जुन म खोज्दै थिएँ। तर जब मैले गहिराइमा गएर अनुसन्धान गरें, तब थाहा पाइयो कि बौद्ध धर्म वास्तवमा कुनै धर्म होइन, बरु एउटा जीवनशैली मात्र हो।

एक दिन, मेरो साथीले मलाई मैले खोजेका धर्महरूबारे सोध्यो। मैले भनें, "मैले इसाई, हिन्दु, यहूदी, र बौद्ध धर्मको खोजी गरें।" उसले भन्यो, "इस्लामको बारेमा के?" मैले भनें, "मैले उनीहरूको इस्लामको खोजी गर्ने छैन। मलाई उनीहरूको धर्ममा के लाग्छ?"

तर केही समयपछि, अचम्मको रूपमा, म आफूलाई एउटा मस्जिद भित्र देख्छु। मैले जुत्ता पनि नखोलीकन पसें र सिधै नमाज पढिरहेका व्यक्तिहरूको बीचबाट हिँडें। अचानक, मैले देखें कि म झन्डै एउटा व्यक्तिको टाउकोमा खुट्टा राख्नै लागेको थिएँ।

त्यतिबेला एकजना इमाम मेरैतिर आए, मुस्कुराउँदै भने: आजको दिन निकै राम्रो होस्, मेरो साथी, तिमी कस्तो छौ?

त्यो इमामको राम्रो व्यवहारले मलाई निकै प्रभावित गर्‍यो, र मैले उनलाई मेरा प्रश्नहरू सोध्न सुरु गरें।

सबैभन्दा अचम्म लागेको कुरा के थियो भने, जब मैले उनीहरूलाई प्रश्न गरें, उनीहरूले तुरुन्तै उत्तर दिएनन्। बरु उनीहरूले कुरान खोल्थे र भन्थे: "यहाँ पढ, भाइ।" र साँच्चै, मलाई हरेक प्रश्नको उत्तर कुरानमै भेटिन्थ्यो, चाहे त्यो प्रश्न कततिको जटिल किन नहोस्।

दुई हप्ता बितेपछि, मैले एक मुस्लिम साथीलाई सोधें: तिमी मलाई तिम्रो व्यक्तिगत विचार किन दिँदैनौ?

उनले उत्तर दिए: जब हामी अल्लाहको वचनको बारेमा कुरा गर्छौं, तब मेरो व्यक्तिगत विचारको कुनै ठाउँ हुँदैन।

यी शब्दहरूले मलाई निकै प्रभावित गर्‍यो।

मैले एउटा कुरान लिएर घर लगें। जब मैले पढ्न सुरु गरें, तब मलाई कुनै कथाजस्तो लागेन, बरु यस्तो महसुस भयो कि कसैले मलाई मार्गदर्शन गरिरहेको छ।

एउटा रात, मैले कुरानमा पर्वतहरू गाडिएको जग जस्तै भएको कुरा, आमाको गर्भमा बच्चा कसरी विकास हुन्छ भन्ने कुरा, र अन्य वैज्ञानिक तथ्यहरूका बारेमा अध्ययन गरें।

मैले प्रार्थना गरें: हे अल्लाह, मलाई मार्ग देखाऊ!

र त्यसपछि मेरो जीवन पूरै बदलियो। मलाई विश्वास भयो कि यति सुन्दर र व्यवस्थित ब्रह्माण्ड कुनै बुद्धिमान् र शक्तिशाली सृष्टिकर्ता बिना हुन सक्दैन।

अन्ततः, मैले इस्लाम स्वीकार गर्ने निर्णय गरें र कलिमा शाहदत उच्चारण गरें।

जस्तै मैले कलिमा पढें, मेरा सबै डर र शंका समाप्त भए।

मेरो बाबुसँग मेरो व्यवहार धेरै राम्रो भयो, जसका कारण उहाँ इस्लामको वास्तविकता बुझ्न थाले।

यहाँसम्म कि उहाँले मसँग कुरान माग्नुभयो, र मलाई पूरै विश्वास छ कि उहाँ पनि छिट्टै इस्लाम स्वीकार गर्नुहुनेछ, इन शा अल्लाह!